

Σεβαστοί μου γονείς
και αγαπητά αδέρφια,

Ως τώρα μάθαινα κατά κάποιο τρόπο τα νέα Σας από τον αγ. Γιαννάκη, με τον οποίο διατηρούσαμε μια επαφή. Τώρα όμως που ηυδόκισαν να τον απολύσουν το πράγμα γίνεται κάπως δύσκολο γιατί δεν ξέρω αν βρίσκεται υπό περιορισμόν στο χωριό ή στη Λευκωσία ή αν είναι ελεύθερος. Όποιο όμως από τα δυο κι αν συμβαίνει ο Γιαννάκης δεν πρέπει με κανένα τρόπο να δοκιμάσει να έλθει εις επαφήν μαζί μου γιατί είναι βέβαιο ότι θα τον παρακολουθούν με την ευλαβή ελπίδα να βγάλουν κάτι για μένα. Μπορεί να μην τον παρακολουθούν βήμα με βήμα αλλά θα έχουν ανθρώπους δικούς τους στο περιβάλλον του και θα προσπαθήσουν από μερικές κουβέντες που θα μας ξεφύγουν κάτι να βγάλουν. Το ίδιο κάμνουν και με Σας και με όλους τους συγγενείς όλων των καταζητουμένων. Γιαυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή εκ μέρους όλων μας.

Επειδή λοιπόν είναι δύσκολη κάθε άλλη μας επαφή σκέφτηκα ότι καλόν θα ήτο να Σας έστελλα ένα γράμμα μέσον του ταχυδρομείου, το οποίον νομίζω ότι θα πάρετε. Έτσι θα μπορέσετε να μάθετε τα δικά μου τα νέα. Βέβαια εσείς δεν έχετε την ευχέρεια να μου στείλετε τα δικά Σας. Δεν πειράζει όμως, μη στενοχωριέστε. Είμαι βέβαιος ότι ο καλός Θεός θα Σας έχει όλους καλά. Να κοιτάζετε την δουλειά Σας και να έχετε ήσυχη την ψυχή Σας. Να μη σκέφτεστε καθόλου, τίποτε για μας. Κάμνουμε τη δουλειά μας με ήσυχη συνείδηση ότι εκπληρούμε έτσι, ένα σκοπό για τον οποίο όχι μόνο αυτή η προσφορά αλλά και κάθε άλλη θυσία, όσο μεγάλη κι αν είναι, αξίζει να γίνει για την επιτυχία του.

Ο Θεός ασφαλώς ευλογεί το έργον μας και είναι σίγουρο πως θα μας βοηθήσει να το τελειώσουμε. Είναι πολλές φορές που Σας θυμώμαστε κι εμείς. Ιδίως προχθές που άφισαν το Γιαννάκη καθόμουν ώρες ολόκληρες κάτω από ένα πεύκο και συλλογιζόμουν τη χαρά που θα νοιώσατε.

Σκεφτόμουν πως ίσως μια μέρα ο Θεός μας αξιώσει να βρεθούμε και πάλι όλοι μαζί στο σπιτάκι μας στο χωριό. Δεν είναι καθόλου παράξενο να γίνει αυτό πολύ σύντομα, αν οι ισχυροί μας κατακτητές αντιληφθούν, έστω και τώρα, πόσο ανίσχυροι είναι όταν αντιπαλεύουν με το δίκαιο και θελήσουν να δώσουν μία ικανοποιητική λύση στο ζήτημά μας. Η πικρή όμως αλήθεια είναι ότι έχουμε να κάμουμε με αντιπάλους ύπουλους και πρόστυχους και το πιο πιθανό είναι ότι θα χρειασθεί να τους δώσουμε ακόμη κανένα μάθημα, οπότε και θα καταλάβουν για καλά, πόσο ακατάβλητη είναι η θέλησή μας για την απόκτηση της Ελευθερίας μας. Όλα τα παιδιά, είμεθα αποφασισμένοι, περισσότερο από κάθε

άλλη φορά, να σταθούμε ακλόνητοι στον προορισμό μας. Καμιά δύναμη πάνω στη γη δεν είναι αρκετή να μας λυγίσει. Κατά τα άλλα περνούμε όσο δεν φαντάζεσθε καλά. Αν μπορούσατε έστω και μια ματιά να μας ρίξετε θα καταλαβαίνατε πόσο δεν πρέπει να στενοχωριέστε καθόλου. Άλλωστε με το να στενοχωριέστε (αν και δεν φαντάζομαι να συμβαίνει κάτι τέτοιο με Σας) δεν διορθώνεται η κατάσταση. Τουναντίον νομίζω πως πρέπει να είστε περήφανοι για μας και να παρακαλείτε τον Θεό να μας αξιώσει να φανούμε "άξιοι της Πατρίδος".

Τι γίνεται η Κούλα; Μεγάλωσε; Φαντάζομαι ότι θα έγινε ολόκληρη κοπελίτσα.

Έχω να τη δω ένα ολόκληρο χρόνο, όπως όλους Σας. Ήταν μια μέρα όταν περνούσα βιαστικά από το χωριό και έμεινα σ' ένα σπίτι από το οποίο μπορούσα να δω το σπίτι του Γιώργου. Θυμάμαι τότε ότι ο παππούς μου την πήρε από την Ιουλία, την κατέβασε στο δρόμο και έπαιζε μαζί της για ώρες.

Θάθελα να μουν κι εγώ κοντά, να έπαιζα κι εγώ λίγο μαζί της...αλλά δεν μπορούσα. Ίσως να μπορέσουμε σύντομα. Ως τότε πολλά φιλιά σε όλους Σας.

Με αγάπη

Κυριάκος

27/9/57 Κάπου εν Κύπρω

Σας εσσωκλείω και £5.000 για να αγοράσετε πράματα της μικρούλας που γιορτάζει τα γενέθλιά της αυτές τής μέρες.